ÖT ERDÉLYI MEGYÉBEN JELÖL KORMÁNYMEGBÍZOTTAT AZ RMDSZ

Magyar prefektus Kolozsváron

Öt prefektusa, illetve a korábban kialkudott tíz helyett tizenegy alprefektusa lesz az RMDSZ-nek a bukaresti koalíciós pártok megállapodása nyomán. Meglepetésnek számít, hogy a szövetség megszerezte a Kolozs megyei kormánymegbízotti tisztséget, amelyet Tasnádi István Szilárd ügyvéd fog betölteni.

» BÁLINT ESZTER

Arad, Szatmár, Szilágy, Kolozs és Kovászna megyében lesz prefektusa az RMDSZ-nek, miután a hétfőn késő este megtartott koalíciós egyeztetésen a kormánypártoknak sikerült megállapodásra jutniuk a témában. A többi erdélyi megyében – Szeben kivételével – alprefektusokat jelölhet a szövetség. Ehhez meg hozzáadódik egy bukaresti és egy Krassó-Szörény megyei alprefektusi tisztség, így összesen tizenegy alprefektust jelölhet az RMDSZ az eredetileg tervezett tíz helyett. A prefektusi tisztségek elosztásáról nagyon elhúzódtak a hárompárti tárgyalások, ennek egyik fő oka azt volt, hogy a kormánykoalíciót alkotó pártok mindegyike ragaszkodott Bihar megyéhez. Ez utóbbit végül a Nemzeti Liberális Párt (PNL) kapta meg, míg például Hargita megyében a Szabadság Egység és Szolidaritás Pártja (PLUS) nevesíthet prefektust.

Érdekes, hogy a nagyobbik kormánypárt, a PNL első opcióként nem Bukarestet vagy Kolozs megyét, hanem Szebent választotta. Román sajtóértesülések szerint az alakulat vezetősége így akarta „büntetni” az Emil Boc kolozsvári polgármester nevével fémjelezte tábort amiatt, hogy több kérdésben ellentmondott Ludovic Orban pártelnöknek. Az is meglepetés ugyanakkor, hogy az RMDSZ elsőként a Kolozs megyei prefektusi tisztségre tartott igényt, holott az alakulat sem a városban, sem a megyében nem szerepelt jól a tavalyi helyhatósági és parlamenti választásokon. A kormánybiztosi poszt várományosa itt Tasnádi István Szilárd ügyvéd, ezt Csoma Botond parlamenti képviselő, az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének elnöke tegnap megerősítette sajtónyilatkozatában. Tasnádi az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének jogtanácsosa, 2018-tól pedig a Szövetségi Etikai és Fegyelmi bizottság tagja. A tavaly szeptemberi helyhatósági választáson az RMDSZ Kolozs megyei tanácsosjelöltjeként indult, de nem jutott mandátumhoz. Kolozs megye egyik alprefektusa egyébként jelenleg is magyar, Györke Zoltánt azonban nem az RMDSZ jelölte. A többi prefektusi és alprefektusi tisztségre nem nevesítette még jelöltjeit a szövetség.

Szociális osztályról a kormányfőtitkárságra

Két államtitkárról és kormányfőtitkár-helyettesről döntött a Szövetségi Állandó Tanács (SZÁT) – közölte az RMDSZ. A SZÁT hétfői ülésén többek között arról határozott, hogy Barabási Antal Szabolcsot jelöli a mezőgazdasági és vidékfejlesztési minisztériumba államtitkárnak. Barabási 2003-ban szerzett egyetemi oklevelet a Mezőgazdaságtudományi és Állatorvosi Egyetemen állattenyésztési szakosodással; 2006-tól több cég igazgatója. Vass Levente urológus főorvos, közegészségügyi és egészségügyi menedzsment szakorvos, korábbi Maros megyei parlamenti képviselő (2016-2020) az egészségügyi minisztérium államtitkára lesz. Zahoranszki István ugyanakkor kormányfőtitkár-helyettesi tisztséget fog betölteni a bukaresti kabinetben. Zahoranszki 2004 óta dolgozik a máramarosszigeti polgármesteri hivatalnál, előbb az adó- és illetékügyi osztályon kezdte, ahol az állami vállalatok helyi adójának a behajtásával foglalkozott, ezt követően rendszergazdaként dolgozott a számítási osztályon, majd az önkormányzat szociális osztályához került, ahol eddig dolgozott.

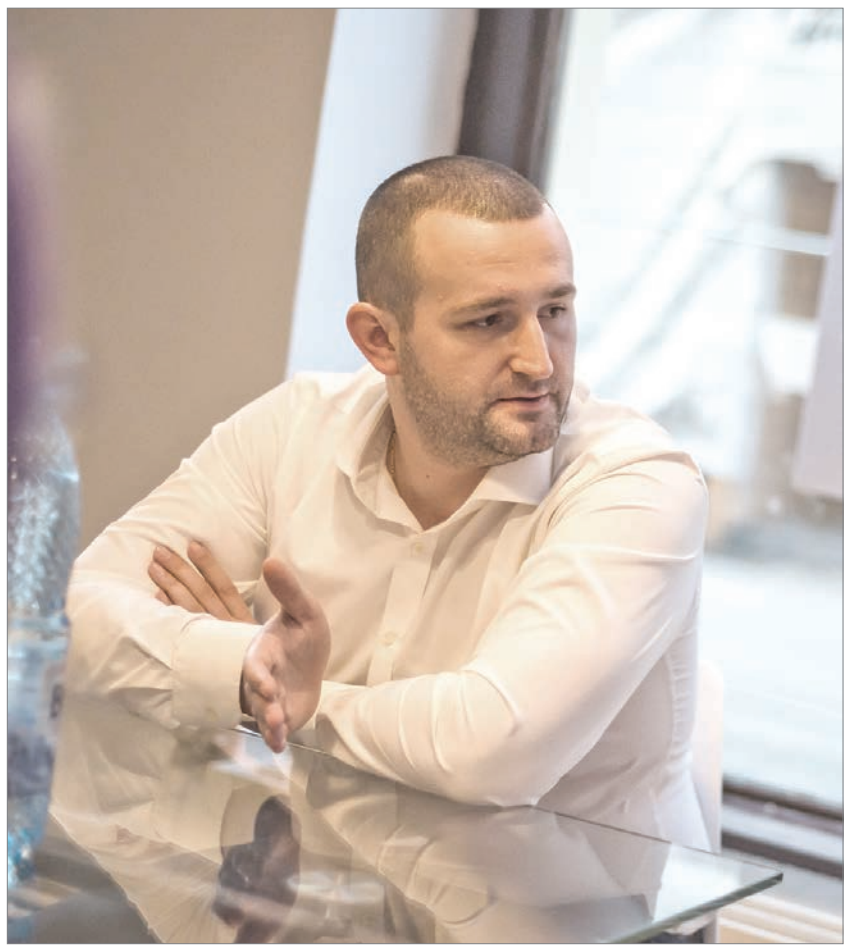

FACEBOOK/RMDSZ KOLOZSVÁRI SZERVEZET

Tasnádi István Szilárd ügyvéd beülhet a prefektusi székbe a kincses városban

A szecessziós kapukat is mentenék Váradon

» PAP MELINDA

A megújuló szecessziós palotákhoz hasonlóan a múlt század elejének jellegzetes stílusában készült kapukat is megmentenék Nagyváradon. A leromlott állapotban lévő nyílászárokra a nagyváradi Rotary Club hívta fel a figyelmet, és egyben gyűjtést is indított a megmentésükért.

A Fogadj örökbe egy szecessziós kaput! projekt célja, hogy megőrizze a következő nemzedéknek azokat a bejáratokat, melyek nem műemlék épületeket díszítenek, így kevés az esély a restaurálásukra. „Ezek a kapuk nem feltétlenül műemlék épületek részei, inkább eldugott kincsek, melyeket láthatóvá kell tenni, visszaadni az egykori értéküket” – magyarázta a projekt lényegét az Agerpresnek Daniela Ionaşcu, az egyesület elnöke. A civil szervezet képviselője azt reméli, hogy az egyesület honlapján indított adománygyűjtés a helyi önkormányzatot is rádöbbenti arra, hogy nemcsak az épületekre, a szecessziós kapukra is oda kell figyelni. Ramona Novicov művészettörténész – aki maga is az egyesület tagja – eddig három kaput választott ki megmentésre, ezek egyike a belvárosi Kőfaragó (Nicolae Jiga), másik kettő a Szent János (Ady Endre) utcán található. Mint rámutatott, a nyílászárókon nemcsak a famunka értékes, míves kovácsoltvas elemek is tartoznak hozzá, melyek növelik a kapuszerkezet szecessziós jellegét. Az egyesület felveszi a kapcsolatot a tulajdonosokkal, akiknek csak rá kell bólintani a felújításra. Novicov szerint a régi kapuk megőrzése amiatt is fontos, mivel a műemlék épületektől eltérően ezeket nem védi törvény, ráadásul az anyag, amiből készültek is kevésbé időtálló.

A nagyváradi Rotary Clubnak nem ez az egyetlen műemlékmentő projektje, a pár éve múzeumként és kulturális központként működő neológ zsinagóga orgonáját is restauráltatnák. Ehhez a városháza támogatására is számít a Rotary Club Oradea Art Nouveau néven futó egyesület.

KISS JUDIT

» VEZÉRCIKK

Netnagyik és digitális bennszülöttek

A járványhelyzet okozta bezártság, a képernyők elé kényszerült életforma, az online tér egyeduralma miatt a korábbiaknál is többet bolyong a világháló labirintusaiban mindenki: nemcsak a fiatal, digitális bennszülöttnek nevezett nemzedék, de az úgynevezett veterán generáció is. Az ifjú nemzedékeknek immár szinte óvodás kortól „kezükhöz nőtt” az okostelefon, teljesen természetes számukra, hogy képernyőn keresztül kommunikálnak, szerzik az információkat, tanulnak vagy szórakoznak, ahogyan az is, hogy – bár nem mindig tudatosan, de – mindenképp rutinosan használják a világhálót. Közben nem ritka, hogy szakértők, hatóságok hívják fel a figyelmet: a fiatalok közül is kevesen használják tudatosan a kiberbűnözést is a hátán hordó világhálót, így számos veszély leselkedik rájuk. Illetéktelenek ellophatják adataikat, nemtelenül visszaélhetnek a kiskorúak hiszékenységével, stb.

De közben a nagyszülők nemzedéke is bevándorolt a világhálóra, sokan közülük bele is gabalyodnak. Ahogy a „netnagyi” kifejezés is mutatja: az idősebbek is egyre sűrűbben interneteznek. Ekképpen tartják a kapcsolatot távol élő szeretteikkel, ugyanakkor a képernyők világából áramlik feléjük minden: hírek, álhírek, jótanácsok, közhelyes bonmot-k és riasztó fenyegetések. A parttalanul hömpölygő digitális áradatban pedig nemcsak megbízható információkat, de fűt-fát, hetet-havat, ellenőrizetlen tartalmakat is bőven lehet találni, sőt egyetlen kattintással továbbadni. Jó kérdés, hogy egyáltalán van-e, aki segítsen valamelyest eligazodni idősnek és fiatalnak is a hatalmas útvesztőben. Vajon fektet-e egyáltalán hangsúlyt a tudatos és körültekintő internethasználat elsajátítására az oktatási rendszer? Nem kellene-e intézményes szinten elkezdeni képezni a lakosságot arra, miként használja körültekintően, óvatosan, jól a mindennapjainkat, világlátásunkat, sőt döntéseinket is egyre nagyobb mértékben uraló világhálót? Ha a fiatalokat iskolai szinten megtanítanák a tudatos internethasználatra, talán ők is segíthetnének a „netnagyiknak” eligazodni a virtualitás labirintusában, például irányíthatnák, hogy ne dőljenek be álhíreknek, internetes csalóknak stb.

A különböző generációk közt a tekintetben is szakadék feszül, hogy más-másféleképpen élik meg a virtualitáshoz való viszonyukat. Az úgynevezett X generáció (az 1960 és 1979 közt születettek) és az ennél idősebbek számára az online még egy „másik” dimenziót jelent, ami elválik a valós, kézzel fogható világtól. Az Y (1980 után születettek) és az azt követő nemzedékek tagjai már nem választják el a két valóságot egymástól, számukra természetes, hogy az „analóg” és digitalizált világ összefonódik.

Mindeközben furán fordított helyzet állt elő: míg egy-két évtizeddel ezelőtt még érvényes volt az emberemlékezet óta jellemző felállás, hogy természetszerűleg az idősebb generáció adja át tudását, tapasztalatát, jártasságát és hozzáértését a fiataloknak, addig bizonyos tekintetben mára ez másképpen van. A digitális világban botladozó idősebbeknél jóval jártasabbak a képernyőket szélsebesen simogató ifjú nemzedékek. De azt sem lenne szabad elfelejteni, hogy a veterán generációk tapasztalatainak tárháza továbbra sem helyettesíthető semmilyen online tartalommal: a nem digitális világ igazi tartópilléreinek felismerésére, az örök érvényű emberi értékekre, morálra, kitartásra, bölcsességre, lelki és érzelmi viharok csillapítására csak ezek tagjai taníthatják meg a fiatalabbakat. Valószínűleg üdvös lenne, ha a generációk közti távolságok nem nőnének, annál is inkább, mert mindannyian egy hajóban evezünk: a mindenhová beszivárgó digitalizáció és a járványhelyzet hozta bizonytalanság hullámain.